

specielt den nuværende højtærede Finansminister vilde føle sig grebet af, selv om ikke alle Medlemmer i Salen maaske er klare over, hvor alvorlig en Sag noget saadant i Virkeligheden er for hele Samfundet. Jeg kender ogsaa — det gør selvfølgelig alle Tingets ærede Medlemmer — Embedsmandsfamilier, som sidder forfærdelig smaat i det, og hvor det kniber med at skaffe Klæder til Kone og Børn. Jeg har set et Eksempel paa, at en Mand efter 34 Aars Tjeneste i Staten har opnaaet at faa 5 638 Kr. i en betroet Stilling; hvorledes han skulde kunne taale en Nedsættelse i sine Indtægter, begriber jeg ikke. Jeg kan altsaa ikke se, at Tjenestemændene kan taale den Nedsættelse, der er foreslaaet. Jeg kan heller ikke se, at Staten virkelig er nødt til at skære saa dybt, som den højtærede Finansminister her har foreslaaet; for det første har jo mit Parti forleden anvist en udmærket Udvej for den højtærede Finansminister til at spare et lignende Beløb i det Lovforslag om militære Beparelser, som blev fremsat fra vor Side. Det er et Forslag, jeg synes, selv Militarister maatte kunne gaa med til, det er kun en foreløbig Foranstaltning, som vil afhjælpe Situationens Vanskeligheder i Øjeblikket. Jeg synes i det hele taget for mit personlige Vedkommende, og mit Parti mener det samme, at saa længe Staten mener at have Raad til at lade Millionerne rulle til det militære Uvæsen, saa længe kan man ikke med Rette give sig til at tale om Pungenød og Pengemangel i Staten.

Men det er for Resten ikke alene paa de militære Budgetter, at man ser Udgifter afholdt, man synes kunde være sparet. Jeg har i den senere Tid haft den Ære at være Medlem af forskellige Sparekommissioner, hvor jeg har set adskiligt, som man synes, Administrationen af sig selv kunde hjælpe paa, og hvorved der kunde indføres betydelige Beparelser for Staten. Jeg skal nævne lige fra den allersidste Tid et Par Eksempler, som jeg har beskæftiget mig med. Nu til 1. April, tror jeg, skal vi aabne en ganske overflødig ny Møntbygning, som har kostet Staten et meget betydeligt Beløb. Denne Bygning er komplet overflødig, den gamle Møntbygning har kunnet bruges ikke alene til at fremstille den megen nye Skille-mønt, vi i de senere Aar har skullet have, men ogsaa til at udføre Forretninger for Udlandet, uden at der har vist sig Spor af Vanskelighed derved. Ikke desto min-

dre har vi bygget en stor, flot, ny Møntbygning, som formodentlig kommer til at staa temmelig tom for Arbejde. Paa Normeringsloven ser jeg, at der endogsaa oprettes et nyt Embede for denne Mønt. I de allersidste Dage har jeg set, hvorledes man ude paa Orlogsværftet er saa flot at holde eget Politi, skønt man har Masser af Mennesker gaaende, baade militære og andre, som kunde passe paa derude. Man har dér bygget en Politistation til 65 000 Kr., og for at Politiet ikke skal gaa og kede sig om Natten, skal de have Hunde med, og til disse Hunde er der bygget en Hundegaard til 25 000 Kr. Rundt omkring i Administrationen er det let at paavise Ting, som kunde spares, men hvor man ikke er saa nøjeregnende som overfor Tjenestemændenes Lønninger.

Staten fordrer med Rette, at Tjenestemændene skal være dygtige og uafhængige, og man vil ikke have dem optaget af at skaffe sig Ekstraindtægter ved andet Arbejde eller ved Bengnaveri, men saa maa man ogsaa behandle dem derefter og give dem en passende Løn. Det er mig og mit Parti ganske uforstaaeligt, at den højtærede Finansminister ikke har kunnet tage imod Tjenestemændenes efter vor Mening meget forstaaende og imødekom-mende Tilbud; jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Parkov, naar han udtalte, at Tjenestemændene havde vist Resignation ved at give det Tilbud, de har givet, og jeg vilde ønske, at den højtærede Finansminister havde taget imod dette. Jeg forstaaer heller ikke, man mod Tjenestemandsorganisationernes Ønsker vil gennemtvinge en Sondring mellem gifte og ugifte; jeg synes ikke, at det er sagligt velbegrundet, det maa i og for sig være Staten ligegyldigt, om en Mand er gift eller ugift, naar den skal vurdere, hvor meget et bestemt Arbejde fra hans Side er værd, og med hvor meget man derfor skal vederlægge dette Arbejde. Paa mange Maader kommer ogsaa ellers Sondringen i Virkeligheden til at virke ganske tilfældigt, og den burde, synes jeg, heller ikke gennemføres.

Jeg slutter mig til det Ønske, det ærede Medlem Hr. Parkov før udtalte, at vi, naar vi nu faar Sagen til Behandling formodentlig i Lønningsudvalget, vil kunne finde Udveje for at ændre Lovforslaget, saaledes at alle Parter vil kunne blive tilfredse, og der vil ogsaa fra vor Side blive gjort, hvad der kan gøres i den Retning; men ligesom det ærede Medlem Hr. Parkov maa jeg sige, at mit Parti heller ikke